



ת"פ 46546/02/21 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר נמץ

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 מרץ 2023

ת"פ 46546-02-21 מדינת ישראל נ' נמץ

לפני כבוד השופט בני שגיא, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

על-ידי ב"כ עו"ד סולי לביא

נגד

אלכסנדר נמץ

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד שרון קינן

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים תוקן כתב האישום מבלי שגובשה הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טען כל צד על-פי מיטב שיקול דעתו.

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 11.2.21, בסביבות השעה 22:47, שב הנאשם עם בת זוגו מבילוי, כאשר, כאשר הוא נוהג ברכבו, והאקדח, בו מחזיק ברישיון כדן, נמצא בחזקתו. אותה העת, נהג המתלון ברכבו והיה בדרך למקום עבודתו בבית החולים "שיבא".

המתלון עצר ברמזור אדום בנתיב השמאלי בכביש, בהגיעו לצומת בית דגן, כאשר התכוון לפנות שמאלה, בעוד רכבו של הנאשם, שביקש אף הוא לפנות לכיוון שמאלה, עמד בסמוך אליו מצד ימין, בנתיב האמצעי בכביש. במהלך פניית שני הרכבים לכיוון שמאל, אותה המתלון ועבר לנתיב הנסיעה האמצעי בו נסע הנאשם, שאז עבר הנאשם לנתיב הנסיעה הימני ביותר. לאחר מכן, אותה המתלון שוב ונכנס לנתיב נסיעתו של הנאשם עם רכבו, וכתוצאה מכך עקף הנאשם את רכבו של המתלון מצד שמאל, ונכנס לנתיב נסיעתו של המתלון. מיד לאחר מכן, עבר המתלון לנתיב הימני והמשיך בנסיעתו ישר לכיוון מחלף השבעה, שם עצר ברמזור אדום והתעתד לפנות ימינה. בעקבות ההתנהלות שתוארה לעיל, נסע הנאשם אחר המתלון לכיוון מחלף השבעה, עלה על אי תנועה ועצר את רכבו משמאל ובמקביל לרכבו של המתלון, במקום שאינו מיועד לעצירת כלי רכב. לציון כי במהלך הדיון התברר כי אין מחלוקת שמדובר באי תנועה משורטט ולא בנוי.

הנאשם הורה לבת זוגו להישאר ברכב ויצא מן הרכב כאשר הוא נושא את אקדחו על גופו. הנאשם הקיף את הרכב ונעמד בין חלון הנוסע של רכבו לבין חלון הנהג ברכבו של המתלון, ופנה אל המתלון בתנועות ידיים. המתלון, שהבחין בכך, יצא מרכבו ושאל את הנאשם ברוסית "מה הוא רוצה ממנו", או מילים דומות לכך, וכן



קילל את הנאשם ברוסית. הנאשם, בתגובה, שאל את המתלונן אם זה "ראה מה עשה", ואף הטיח בו שסיכן חיים באופן בו נהג.

מיד ובסמוך לכך, התקרבו השניים זה אל זה והמתלונן דחף את הנאשם מפניו על מנת להרחיקו. בשלב זה, צעד הנאשם מספר פסיעות לאחור, כך שהפרידו בינו לבין המתלונן כמטר וחצי, שלף את אקדחו וירה שתי יריות לעבר פלג גופו העליון של המתלונן במטרה לגרום לו לחבלה חמורה. שתי היריות פגעו במתלונן.

מיד לאחר הירי, הוציא הנאשם מרכבו ערכת עזרה ראשונה על מנת להעניק טיפול רפואי למתלונן, ובמקביל התקשר למוקד 100 של משטרת ישראל והזעיק את כוחות הביטחון וההצלה למקום.

לאחר הירי, פונה המתלונן לבית החולים "תל השומר", שם אובחן כסובל מפצעים חודרים בבית החזה השמאלי ובזרוע ימין, מפגיעה באחת מריאותיו ומשבר מרוסק בצלעותיו. בעקבות זאת, אושפז בבית החולים למשך כשבוע ימים.

תמצית תסקיר נפגע העבירה

נפגע העבירה בן 45, נולד בברית המועצות, נשוי ואב ל-3 ילדים בגילאי 11, 16 ו-26, המתגורר יחד עם משפחתו בדירה שכורה. עלה ארצה בשנת 2003 יחד עם משפחתו והוריו, אך לאחר 3 שנים שב עם משפחתו לאוקראינה. בשנת 2015, עשה "עלייה מחודשת" לישראל, וזאת על רקע המצב הביטחוני באזור מגוריו באוקראינה בשנת 2020 על גם הוריו של הנפגע לישראל, ואילו אחותו הצעירה נותרה בגפה באוקראינה. מצבה הבריאותי של אמו הידרדר לאחר ששבה ארצה, והיא נפטרה בתקופה שסביב האירועים נשוא כתב האישום, ואביו מתמודד עם בעיות בריאות מורכבות.

עוד עולה מהתסקיר כי הנפגע מהנדס טכנולוגיות מזון במקצועו, כאשר באוקראינה עבד בעסקי המסעדנות. מזה 3 שנים עובד כסניטר בבית החולים "שיבא", ובמסגרת עבודה זו מרבה לעבוד במשמרות לילה על מנת להגדיל את שכרו כדי שיוכל להתקיים בכבוד. אשתו מועסקת אף היא ככוח עזר בבית חולים במרכז הארץ.

מאז האירוע והנזקים שתוארו לעיל, נמצא נפגע העבירה במעקב רפואי. מסיכומי המעקב עולה כי עודנו סובל מקשיי נשימה באופן כללי וביתר שאת במאמץ, ולשם כך מטופל באמצעות אינהלציה; מנימולים ביד ימין; ומכאב בגבו העליון, ולשם טיפול בכך מצוי הוא גם בהליך מעקב והתייעצות אורתופדי. מהתסקיר אף עולה כי נוסף על הנזק הפיזי, נפגע העבירה לא עבד משך 3 חודשים, וכי פציעותיו מונעות ממנו לשוב לעבוד בתפקוד מלא כפי שעשה לפני האירועים נשוא כתב האישום. בהקשר זה, ציין כי מצוי בהליכים מול ביטוח לאומי.

לצד השפעות אלה, התרשם שירות המבחן כי האירוע ערער את נפגע העבירה אף מבחינה נפשית, ופגע ברצף חייו התקין, כאשר נתפס אצלו כחוויה טראומתית שמשפיעה על כל תחומי חייו. עוד עולה כי אובחן עם הפרעה פוסט-טראומתית באבחון פסיכיאטרי, המתבטאת ברגישות לרעשים, חרדה, מתח, עוררות יתר, קשיי ריכוז ועוד. לאור נזקים אלה, דומה כי מצפה לנפגע העבירה הליך ארוך לשיקום כל תחומי חייו, ולהתמודדות עם הפגיעה והשפעותיה.

תסקירי שירות המבחן וכברתה הדרך הטיפולית שעברה הנאשם

3. מתסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם עולים הנתונים הבאים:

עמוד 2



הנאשם, בן 25 במועד ביצוע העבירה, על מרוסיה עם משפחתו בשנת 2002, ומתגורר כיום בבית משפחתו שבמעלה אדומים, יחד עם אמו, שני אחיו, גיסו ואחיינו. טרם מעצרו (ובמועד האירוע) עבד כסייר ומאבטח חמוש בחברות אבטחה, משך כ-4 שנים. בתחילת שנת 2022, לאחר שחרורו מהמעצר, החל לעבוד בחברה למכירת צמיגים ואביזרי רכב, שם עובד עד היום ואף התקדם לתפקיד ניהולי. הנאשם מנהל קשר זוגי עם חברתו מזה מספר שנים.

בהיותו בן 6, נטש אביו את משפחתו ושב לרוסיה, ומאז המשפחה אינה מצויה עמו בקשר. לבני הזוג שלושה ילדים, כאשר הנאשם הוא בן הזקונים. אמו של הנאשם עבדה לאורך השנים בעבודות ניקיון על מנת להתקיים, ובשנת 2015 הפסיקה לעבוד, לאחר שחלתה במחלה אונקולוגית, ומטופלת כיום באופן תרופתי ומוכרת כבעלת נכות רפואית ברמה של 80%.

אחיו הבכור של הנאשם משרת בצבא קבע בתפקיד מסווג, ואילו אחותו וגיסו משרתים במשטרת ישראל.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, התגייס ושירת שירות צבאי מלא כלוחם בפלס"ר שריון, ועד למעצרו שירת במילואים כלוחם. עם שחרורו משירות חובה, החל לעבוד בחברת אבטחה, שם עבד 4 שנים ועד למעצרו. מהתסקיר עולה כי הנאשם מתמודד כיום עם חובות כספיים שצבר במהלך תקופת מעצרו, כאשר במהלך תקופה זו נפטר סבו.

שירות המבחן התרשם, כאמור בתסקיר מיום 24.4.22, כי **הנאשם אדם צעיר שגדל בסביבה נורמטיבית, מבטא מערכת ערכים חיובית, ומאופיין בהיעדר דפוסי חשיבה עברייניים. עוד עולה כי האירועים נשאו כתב האישום, וכן ההעמדה לדין פלילי, מהווים עבורו טראומה בעלת אפקט מרתיע של ממש. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם מביע חרטה כנה על מעשיו ומבין את משמעות הפגיעה שהסב למתלונן. לבסוף, התרשם שירות המבחן כי הנאשם מוכן להליך טיפולי שיסייע לו בהבנת דפוסים בעייתיים באישיותו ובהתנהגותו, ואף ביטא את רצונו לכך.**

לאור האמור, סבר שירות המבחן כי יש לשלב את הנאשם במסגרת טיפול קבוצתי ייעודי, לצד מפגשים פרטניים באופן תדיר. יצוין, כי הנאשם אף הביע נכונות להליך של "צדק מאחה", דהיינו הליך גישור מול נפגע העבירה, בתיווך שירות המבחן, וזאת בניסיון לייצר סגירת מעגל ולהגיע, תוך שיח משותף והבנה, לאיחוי מסוים של הפגיעה.

מהתסקיר המשלים מיום 15.1.23, עלה כי **הנאשם השתלב במסגרת הליך פרטני בפגישות מול קצינת המבחן, בהן התמיד. למרבה הצער, ולאור העומס המוטל על כתפי שירות המבחן, הנאשם עודנו נמצא ברשימת ההמתנה לקבוצה הטיפולית. הליך הצדק המאחה לא יצא לפועל, לאור חוסר הרצון שהביע המתלונן להיפגש עם הנאשם ולשוחח עמו.**

צוין כי במקביל להליך השיקומי המתנהל במסגרת שירות מבחן, הנאשם מצוי מעל לשנה בהליך שיקום וטיפול במסגרת מרפאת בריאות הנפש בקופת החולים בעיר מגוריו, אותו החל באופן ייזום, **ושם שולב בטיפול פסיכולוגי, פרטני וקבוצתי.**

4. לאור האמור, ולאור סיכומי הטיפול שנמסרו לו מטעם קופת החולים, העריך שירות המבחן את מסוכנותו של הנאשם כנמוכה, והדגיש את החשיבות של המשך ההליך הטיפולי. משכך, המליץ שירות המבחן להימנע



מענישה מאחורי סורג ובריוח ולהעדיף מאסר בדרך של עבודות שירות על פניה. זאת, לצד העמדת הנאשם בצו מבחן לתקופה של שנה, ולצד מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלונן.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות לעונש

5. ב"כ התביעה, עו"ד סולי לביא, עמד בהרחבה על נסיבות ביצוע העבירה ועל האופן בו פגעו מעשי הנאשם באופן חמור בערכים החברתיים המוגנים של שלמות הגוף והנפש, וההגנה על הביטחון האישי והציבורי, ובפרט על הביטחון בשימוש בדרכים. בתוך כך, ציין התובע כי הנאשם הוא מחולל האירוע, בכך שהעמיד את רכבו במקום אסור על אי תנועה, יצא מרכבו וצעד לעבר חלונו של המתלונן. כל אותה העת, המתלונן נותר ברכבו, אשר עמד בנתיב הנסיעה המותר. משכך, ייחס התובע לנאשם רכיב מסוים של תכנון, וטען כי אין מדובר באירוע ספונטני לחלוטין.

התובע הכיר בכך שקיים ממד מסוים של אלימות הדדית, בהינתן העובדה שהמתלונן הוא זה שדחף את הנאשם ויצר את המגע הפיזי הראשוני, אולם הדגיש כי תגובתו של הנאשם לדחיפה הייתה חסרת כל פרופורציה ברמת האלימות. לצד זאת התייחס התובע לעובדה כי הנאשם הוא זה שהזעיק את כוחות ההצלה ואף הוציא ערכת ראשונה מרכבו על מנת להעניק סיוע ראשוני למתלונן הפצוע.

נוכח עוצמת הפגישה בערכים המוגנים, ובשים לב לנזק הפיזי, הנפשי והכלכלי, שנגרם למתלונן, כפי שבא לידי ביטוי בתסקיר נפגע העבירה, ולמדיניות הענישה הנוהגת, עתר התובע **למתחם ענישה שנע בין 6 שנות מאסר ל-9 שנות מאסר**. זאת, גם בהתחשב בעובדה שמרבית מקרי הירי, בשונה מענייננו, נעשים תוך נשיאת נשק באופן בלתי חוקי ובאופן הנלקח בחשבון בקביעת מתחם הענישה.

אשר לעונש ההולם לנאשם בגדרי מתחם הענישה - נטען כי אין הלימה מלאה בין התרשמות שירות המבחן מהנאשם, והמלצותיו, לבין חומרת העבירה והנזק שנגרם למתלונן. התובע הכיר במאפייניו החיוביים של הנאשם, בהיעדר הרשעות קודמות (מלבד עבירות תעבורה מסוג ברירת קנס), בהודאתו והבעת החרטה על מעשיו, והסביר כי באופן רגיל, היה על נתונים אלה למקמו בתחתית המתחם. ואולם, הוסבר כי האלימות בכבישים הפכה ל"מכת מדינה" של ממש, ועל כן יש ליתן משקל גם להרתעת הרבים, ובהתאמה למקם את הנאשם במיקום גבוה יותר במתחם. בהתייחס להליכי השיקום - נטען כי אין מקום לחרוג ממתחם הענישה לקולא מטעמי שיקום, וזאת נוכח ראשוניות הליך השיקום.

לאור האמור לעיל, עתר התובע להטיל על הנאשם עונש של **6.5 שנות מאסר לריצוי בפועל**, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי; פסילה רישיון נהיגה ברכב לתקופה ממושכת; פסילת רישיון נהיגה על תנאי; קנס סימלי; ופיצוי משמעותי לנפגע העבירה, אשר לא יפחת מ-60,000 ₪.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד שרון קינן, עמד גם הוא על נסיבות ביצוע העבירה, תוך הדגשת העובדה שהנאשם פעל מתוך פחד, שכן דובר בשעת לילה מאוחרת, ובעימות שגלש לממדים פיזיים ביוזמת המתלונן אשר דחף הנאשם. לצד זאת, הבהיר הסנגור כי אין הוא מפחית מחומרת האירוע, מהנזק שנגרם למתלונן ומקבלת ההחלטות האומללה של הנאשם.

הסניגור הדגיש את העובדה שהנאשם העניק טיפול מציל חיים למתלונן בו הוא ירה, רגעים ספורים לאחר הירי, ואף התקשר לכוחות ההצלה, התוודה על הירי וציין כי עורך החייאה למתלונן. בכך, על פי הנטען, יש כדי לצבוע



את האירוע "בצבע אחר", וזאת השונה מרובם המכריע של אירועי הירי שנדונו בפסיקה.

הסנגור הרחיב בטיעונו ביחס לנסיבות הייחודיות הקשורות לנאשם, וביחס להליך השיקום בו מצוי משך למעלה משנה. בתוך כך, פרט על העובדה שהנאשם בן למשפחה מהגרת; על העובדה שאינו מצוי בקשר עם אביו; על מצבה הרפואי של אמו החולה, אשר הידרדר מרגע מעצרו; על העובדה שרבים ממשפחתו משרתים בשירות הביטחון, כי המשפחה מחזיקה בערכים של אהבת הארץ והגנה על ביטחון המדינה, ועל העובדה כי הנאשם השלים שירות מילואים קרבי מלא ועד למעצרו ביצע שירות מילואים. הסנגור הדגיש את החרטה הכנה שהביע הנאשם, שהודה במיוחס לו, לכל אורך הדרך, וכן את העובדה שהאירוע, אף מבחינת הנאשם הוא אירוע טראומתי שהרס את חייו ופגע בחיי משפחתו. עו"ד שינן פירט את הליכי השיקום שעבר הנאשם, הן במסגרת הפגישות הפרטניות בשירות המבחן, אותן לא החמיץ אף לא פעם אחת ובמהלכן שיתף פעולה באופן מלא, והן במסגרת הליכים פרטניים וקבוצתיים וולונטריים במסגרת קופת החולים. נטען כי הליך השיקום שינה את חייו של הנאשם, את תפישתו, וסייע לו להכיר בעובדה שהוא בעל דפוסי בעייתיים של התנהגות וחשיבה, וכי הוא סובל מפוסט טראומה באופן שמחייב טיפול. הסנגור אף הדגיש את העובדה כי הנאשם מצא עבודה, בה עובד עד היום ואף התקדם בה למשרה ניהולית, באופן שמעיד על מסירותו ורצונו לשקם את חייו.

במסגרת טיעונו לעונש, הגיש הסנגור אף מסמך מסכם מטעם ד"ר אביגיל רייניך, פסיכולוגית קלינית בקופת חולים "מאוחדת", בו נמסר פירוט על ההליך הטיפולי שעובר הנאשם במסגרת קופת החולים משך כשנה וחצי ועל האבחנות השונות שנעשו לנאשם במסגרת הליך הטיפול (נע/2).

הוגשו מכתבים ממעסיקיו ומחבריו של הנאשם, המעידים בשבחו (נע/1). ממכתבי מעסיקיו עולה כי הנאשם קודם תוך מספר חודשים לתפקיד ניהולי מאחר שהוכיח את עצמו כאדם עם "לב זהב", עובד אחראי, יסודי, מסור ועם שאיפות להתקדם. מעסיקו הנוכחי ציין כי הנאשם מנהל מספר עובדים ובמסגרת עבודתו כמנהל סניף הוא מוכיח יושרה, אחריות וחריצות. חבריו תיארו את הנאשם כאדם תומך, נעים הליכות וככזה שנחלץ לעזרה בעת צרה. עוד פירטו חבריו של הנאשם על השינוי בחייו בעקבות האירועים נשוא כתב האישום, והצער שלו על מעשיו ועל תוצאותיהם. מכלל המכתבים עולה כי התנהלותו של הנאשם באירוע אינה מאפיינת את התנהגותו ביומיום, וכי מדובר באירוע חד פעמי בחייו.

על בסיס הטיעונים האמורים, עתר הסנגור **למתחם ענישה שנע בין שנת מאסר ל-2.5 שנות מאסר**, ועתר למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה האמור, כך שבניכוי ימי מעצרו ירצה הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

7. הנאשם התייחס בדבריו למעשים ולהליך השיקום וציין:

"אני מבין לחלוטין את חומרת המעשה שאני עשיתי. זה היה נקודת מפנה בחיים שלי ויותר נכון נקודת חורבן. הרסתי את החיים לעצמי ואת כל החלום שלי להתגייס למשטרה כמו אחותי. הרסתי את הקריירה של אחותי, אחי וגיסי. אני אומר את זה ברעד, אבל גם קיצרתי לאמא שלי כמה שנים מהחיים. אני הרסתי למשפחה אחרת את החיים. הרסתי לבן אדם את החיים, לאשתו, לילדים, למשפחה של האחר. זה היה בהחלטה פזיזה ושגויה, הפוך מכל מה שחונכתי לפעול. אני רציתי לשרת בכוחות הביטחון ואת מדינת ישראל. אני גדלתי בלי אבא, והאחים שלי היו בלי דמות אב, ורציתי לשרת את המדינה ולהגן עליה בכל גופי. אני מבין שעשיתי מעשה שהוא בצד השני. כמו שהפסיכולוג שלי



אמר, אני הרסתי לעצמי את החיים. כשהייתי במעצר בית מלא ניסיתי ליצור קשר עם שרות המבחן ולהשתלב בקבוצות עם פסיכולוג, ובגלל המצב הכלכלי לא יכולתי ללכת לפסיכולוג פרטי, ויצרתי קשר עם קופת החלים וקיבלתי פסיכולוג קליני, אילן, ששלח אותי לקבוצה פסיכו-דינמית, שם עם עוד שמונה משתתפים מתנהלות שיחות. הבנתי שעד האירוע חייתי כרובוט ולא כאדם. המעשה הנוראי והזוועתי שעשיתי היה בשבילי כמו שעון מעורר. אני רוצה לקחת עצמי בידיים, לשנות את עצמי. אני מודה מאוד למעסיק שלי, שלומי, ויש מתחתי 13 עובדים שאותם אני מנהל. אני מנסה להפגין את הכישורים שאני לומד עם הפסיכולוג. אני בן אדם טוב, ואני מנסה להיות קצת בן אדם טוב לאחרים. אני מבין לחלוטין את חומרת המעשה שעשיתי, ומוכן לשאת בכל עונש. רק אני לא רוצה שהחיים שלי ייהרסו, אלא להמשיך להיות שם בשביל העבודה שלי, בשביל המשפחה שלי ובשביל אמא שלי, אחותי, גיסי, האחייני. זו כל המשפחה שיש לי. אני רוצה להיות שם בשבילם" (פרו' עמ' 21, ש' 4-22).

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

8. העבירה בה הורשע הנאשם מגלמת פגיעה בערכים חברתיים בסיסיים של הזכות לחיים ולשלמות הגוף, וכן בערך הביטחון האישי והביטחון הציבורי.

9. בשורה ארוכה של פסקי דין, עמד בית המשפט העליון על חומרתן היתרה של עבירות האלימות, על כלל גווניה וצורותיה, בין היתר אלה בהן הורשע הנאשם, נוכח פוטנציאל הנזק הרב הטמון בהן, שכיחות ביצוען ותפקידו הקריטי של בית המשפט במיגור האלימות מן החברה [ר' למשל ע"פ 8900/21 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, פס' 9 (14.8.2022); וע"פ 4454/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 26 (30.7.2020)].

10. בקביעת מתחם הענישה, ראיתי ליתן משקל לנסיבות האירוע כמפורט להלן:

(א) **ספונטניות האירוע** - בניגוד לחלק לא מבוטל מאירועי הירי, בוודאי אלה המבוצעים על ידי חבורות עברייניות, האירוע בענייננו הוא אירוע ספונטני "מתגלגל" באופן מובהק. הפער בין אירוע מתוכנן ומוקדם לבין אירוע ספונטני צריך לקבל ביטוי במתחם הענישה.

(ב) **האופן בו התפתח האירוע** - אף שאני נכון לאמץ באופן מלא את עמדת התובע בדבר חוסר הפרופורציה של תגובת הנאשם, יש משקל מסוים בקביעת המתחם לעובדה שהמתלונן הוא זה שיזם את המגע הפיזי הראשוני בין השניים.

(ג) **שימוש בנשק חם** - לשון החוק מלמדת כי העבירה יכולה להתגבש על ידי פגיעה "בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני אחר". השימוש בנשק חם ככלי לפתרון סכסוכים הפך לשכיח ויש לראות בו כנסיבה מחמירה שיש בה כדי להביא להחמרה בענישה, וראו לדוגמה ע"פ 562/22 יחיא נ' מדינת ישראל (26.12.2022); ע"פ 1275/22 פלוני נ' מדינת ישראל (30.11.2022); ע"פ 6068/21 מדינת ישראל נ' פקיה (19.12.2021); ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (5.11.2019). נתון רלוונטי נוסף בהקשר זה נעוץ בכך שהנאשם נשא את האקדח ברישיון ובאופן חוקי, בתוקף תפקידו כמאבטח, הגם שאין בכך כדי להפחית מחומרת מעשיו ותוצאותיהם.



(ד) אופי הירי - הנאשם ירה שתי יריות מטווח קצר לעבר פלג גופו העליון של המתלונן. סבורני שרכיב זה הוא החמור ביותר בנסיבות המקרה דנן, שכן אך בנס לא קופדו חייו של המתלונן.

(ה) חומרת הנזק למתלונן - מעשיו של הנאשם גרמו למתלונן נגרם לנזק פיזי, כלכלי ונפשי, וזאת כעולה מתסקיר נפגע העבירה. זאת ועוד, מעשיו של הנאשם גרמו לנזק עקיף לבת זוגו ולילדיו של המתלונן, התלויים בו מבחינה כלכלית. כל אלה באו לידי ביטוי, כאמור לעיל, בתסקיר. מידת נזק זו יש לשקלל במסגרת המתחם.

(ו) התנהלות הנאשם לאחר הירי - הנאשם, אשר היה לוחם וחובש במסגרת שירותו הצבאי, הגיש עזרה ראשונה למתלונן באמצעות ערכה שהוציא מרכבו. לא זו בלבד, אלא שהנאשם אף הזעיק את כוחות המשטרה לזירה בשתי שיחות טלפון שונות, בעודו מטפל במתלונן. בהקשר זה ראיתי לאמץ את דבריו של עו"ד קינן לפיהם: **"הנאשם תפעל את האירוע כאילו מישהו אחר ירה"** (פרו' עמ' 19 ש' 34).

הלכה למעשה, התנהלותו של הנאשם מיד לאחר הירי חריגה בנוף ביחס לרובם המוחלט של תיקי האלימות המגיעים לפתחו של בית המשפט. אעמוד על כך גם בהמשך, אך אציין כבר כאן כי כל פסקי הדין המשקפים את מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה, אינם כוללים רכיב ייחודי מעין זה.

משכך, סבורני כי יש לראות בטיפול המיידי והמסור שהגיש הנאשם למתלונן שניות לאחר הירי, באופן שייתכן ותרם להקטנת הנזק שנגרם למתלונן, כנסיבה ייחודית בעלת משקל לא מבוטל בקביעת המתחם.

11. מהמאפיינים שנסקרו לעיל, עולה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה משמעותית, אך נוכח נסיבותיו הייחודיות של המקרה, אין למקמה ברף העליון או בסמוך לכך.

12. אסקור עתה פסקי דין רלוונטיים המשקפים את מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה כמו זו שביצע הנאשם, ואעמוד על הדמיון והשוני בין כל מקרה ומקרה:

ע"פ 1275/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.11.2022) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, יחד עם נאשם נוסף, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, בכך שירה בשני בני אדם מחלון רכבו תוך כדי נסיעה, באמצעות נשק מסוג M-16, התנגש עם רכבו ברכב אחר, ירד מרכבו והמשיך לירות לכיוון שני הנפגעים ופגע באחר. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 8 ל-12 שנות מאסר** והשית על הנאשם 8.5 שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש נגד חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

מעבר לעובדה שבמקרה זה הורשע הנאשם בעבירות אלימות נוספות, נראה כי מקרה זה חמור משמעותית מעניינינו נוכח הנתונים הבאים: **(1)** אירוע הירי היה מתוכנן כאשר הנאשם ואחרים הגיעו למקום, חמושים מבעוד מועד, בציפייה להיתקל במתלוננים; **(2)** הירי בוצע מרוס"ר מסוג **(3)** M-16; הנשק לא הוחזק ברישיון ולא נתפס מעולם; **(4)** לירי היו שני קורבנות שונים; **(5)** לאחר הירי נעשתה פגיעה נוספת באמצעות רכב; **(6)** הנזק שנגרם לקורבנות במקרה זה חמור יותר מעניינינו, שכן אחד מהם נזקק לניתוח חירום בבטנו ולשיקום ארוך בבית לוינשטיין; **(7)** במקרה זה לא מתקיים הרכיב הייחודי של סיוע וטיפול רפואי בקורבן שכן הנאשם נמלט מהזירה לאחר הירי והותיר את הנפגעים להתבוסס בדמם.



ע"פ 7850/21 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (9.6.2022) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק, בכך שבעקבות סכסוך של אחיו עם המתלון, עקב הנאשם אחר המתלון ברכו כשהוא מצויד באקדח, עצר את רכבו במקביל למכוניתו של המתלון וירה לעברו דרך חלון רכבו שלוש יריות, כאשר ירייה אחת פגעה ברכו השמאלית של המתלון. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 3.5 ל-7 שנות מאסר** והשית על הנאשם 51 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים והפעיל עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים (6 חודשים במצטבר ו- 6 חודשים בחופף). ערעור שהוגש נגד חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון, בצינו כי: **"...מדובר בעונש מוצדק לחלוטין, ואף מתון... לא נמלא את חובתנו כדבעי אם נקל בעונשו של הנאשם אפילו במקצת"**.

על פניו, נראה כי מקרה זה משקף ירי ותוצאה פחותים בחומרתם, אלא שדומי כי ירי מבעד לחלון רכב הוא פחות מדויק ועשוי אף הוא, מטבעו, להביא לפגיעות קטלניות. מעבר לאמור, במקרה זה קיימות נסיבות חמורות מענייננו: **(1)** ירי נקמה שהוא פרי תכנון מוקדם ומעקב; **(2)** היעדר עימות מוקדם בין הנאשם לבין המתלון; **(3)** הנאשם הורשע גם בעבירת נשק, שכן הנשק נישא שלא ברישיון; **(4)** במקרה זה לא מתקיים הרכיב הייחודי של סיוע וטיפול רפואי בקורבן שכן הנאשם נמלט מהמקום.

ע"פ 6737/21 **אבו זאיד נ' מדינת ישראל** (2.6.2022) - הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, נשיאת נשק שלא כדין וירי באזור מגורים. על פי עובדות כתב האישום, בין הנאשם לאחיו, אשר גר בשכנות לו, התגלע סכסוך בעקבות גידופים שנהג המתלון להשמיע כלפי אשתו של הנאשם ועל רקע מחלוקות כספיות. במקרה אחד, בתגובה לגידוף שהשמיע המתלון כלפי אשתו של הנאשם, התפתח ריב בין המתלון לנאשם במהלכו דחף המתלון את הנאשם. הנאשם עזב את המקום כשהוא כעוס, הצטייד באקדח, הגיע לחצר ביתו של המתלון וירה בו 8 פעמים. למתלון נגרמו ארבעה פצעי ירי בבטן וארבעה פצעי ירי בפלג גופו התחתון והוא נזקק לטיפול רפואי דחוף, שבמסגרתו נותח ואושפז למשך 7 ימים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 6 ל-9 שנות מאסר** והשית על הנאשם 8 שנות מאסר, לצד עונשים נלווים. בהמלצת בית המשפט העליון, חזר בו הנאשם מערעורו על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

גם מקרה זה לטעמי חמור מענייננו על יסוד הטעמים הבאים: **(1)** פרק הזמן שחלף בין העימות הפיזי לבין הצטיידות הנאשם בנשק והירי, מפחית מממד הספונטניות שבאירוע, בהשוואה לענייננו; **(2)** הנשק לא הוחזק ברישיון והנאשם הורשע בעבירות נשק נלוות; **(3)** יריות הנאשם פגעו במתלון 8 פעמים; **(4)** הנזק שנגרם למתלון במקרה זה חמור יותר מענייננו; **(5)** במקרה זה לא מתקיים הרכיב הייחודי שבענייננו ביחס להתנהלות הנאשם לאחר הירי.

ע"פ 2251/21 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (15.12.2021) - הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם בעבירות של קשירת קשר לפשע, החזקת נשק, חבלה בכוונה מחמירה ושיבוש מהלכי משפט, בכך שעל רקע סכסוך שהתגלע בין שני פלגים בשוב בו הם מתגוררים, ובעקבות בפגיעה בנאשם 1 ואחרים, החליטו הנאשמים לנקום וקשרו קשר לפגוע במתלון ולגרום לו חבלה חמורה באמצעות ירי בנשק. הנאשמים 2-5 נסעו ברכב וכשהבחינו במתלון, נאשם 2 שלף את האקדח וירה לעבר המתלון מספר יריות לכיוון פלג גופו התחתון ואחת היריות פגעה ברגלו. גם נאשם 5 ירה לעבר המתלון. כתוצאה מכך, נפגע המתלון בשוק שמאל ונגרם לו שבר פתוח. בית המשפט המחוזי קבע בעניינם של היורים (נאשמים 2-1 ו-5, שהורשעו גם בעבירה של נשיאת נשק) **מתחם ענישה שנע בין 4 ל-8 שנות מאסר**, והשית על נאשם 1 - עונש של 48 חודשי מאסר בפועל; ועל נאשמים 2 ו-5 - עונש של 52 חודשי מאסר בפועל, כאשר לכולם עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על



ידי בית המשפט העליון.

מספר נתונים מבחינים בין מקרה זה לענייננו: **(1)** הירי במקרה זה פרי תכנון מוקדם על רקע סכסוך אלים בין שתי כנופיות; **(2)** ריבוי יורים; **(3)** מספר יריות גבוה יותר, הגם שכוונו לפלג הגוף התחתון בלבד, רובן לא פגעו במתלונן; **(4)** נזק חמור פחות נגרם למתלונן; **(5)** הנשק לא הוחזק ברישיון והנאשמים הורשעו בעבירות נשק נלוות; **(6)** במקרה זה לא מתקיים הרכיב הייחודי של סיוע וטיפול רפואי בקורבן שכן הנאשמים נמלטו מהמקום.

ע"פ 7473/20 **מדינת ישראל נ' מחאמיד** (29.6.2021) - הנאשם הורשע, לאחר הליך ניהול הוכחות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, נשיאה והובלה של נשק שלא כדין וירי מנשק חם באזור מגורים באופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם, וזאת על רקע עימות פיזי שהתפתח בין אחיו של הנאשם לבין המתלונן הקטין, בעקבות סכסוך על 100 ₪. כמה ימים לאחר מכן, הגיע הנאשם למקום יחד עם אחיו ואחרים, שם פגש את המתלונן שהגיע גם הוא עם בן דודו. במהלך המפגש התיז אחיו של הנאשם גז פלפל על המתלונן והחלה קטטה. **אז, התקרב הנאשם למתלונן ולבן דודו וירה באקדח מספר יריות באוויר. מיד לאחר מכן, כיוון את האקדח לעבר ראשו של בן דודו של המתלונן, אשר צעק לעבר הנאשם "תיזהר". בתגובה לכך, כיוון הנאשם את אקדחו לכיוון צווארו של המתלונן וירה בו ירייה אחת מטווח קצר, אשר פגעה בצווארו. הנאשם וחבורתו נמלטו מן הזירה בעוד המתלונן נותר מתבוסס בדמו.** בעקבות הירי, חדר כדור לצווארו של המתלונן ויצא מהחזה האחורי. המתלונן אושפז כשהוא מורדם ומונשם. כתוצאה מהירי נגרמו לו נזקים שונים, בהם פצעי ירי בצוואר, בריאה ובבית החזה, נזק לשורשי שתי חוליות, חולשה בידו והגבלת תנועה בכתף. הומלץ על המשך שיקום נוירולוגי וצווארון קשיח למשך שלושה חודשים. **בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 5 ל-8 שנות מאסר**, והשית על הנאשם עונש של 6.5 שנות מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל בבית המשפט העליון, כך שעונשו של הנאשם **הוחמר ל-8 שנות מאסר לריצוי בפועל.**

במקרה זה, בדומה לענייננו, משקף ירי בוצע על רקע סכסוך על עניין של מה בכך. אף שלירי קדמה אלימות הדדית מובהקת, וחומרת הפציעות שנגרמו לקורבן נראית דומה, מקרה זה חמור מענייננו: **(1)** הנאשם לא היה קשור לסכסוך הראשוני שהוביל לירי; **(2)** הירי הוא פרי תכנון מוקדם; **(3)** הנאשם הגיע למקום יחד עם אנשים נוספים בכוונה להתעמת; **(4)** הנאשם נשא את נשקו שלא כדין והנשק לא נתפס מעולם, ועל כך הורשע גם בעבירות נשק; **(5)** הנאשם נמלט מהזירה בעוד המתלונן מתבוסס בדמו. אף שסוגיה זו לא קשורה למתחם אלא רק לעונש המתאים, יש ליתן את הדעת גם לעובדה שבמקרה זה, בשונה מענייננו, הנאשם לא לקח אחריות ולא הביע חרטה, ניהל הליך הוכחות ארוך.

ע"פ 9104/20 **מדינת ישראל נ' טבצ'ניקוב** (4.3.2021) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, נשיאת נשק שלא כדין והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית בכך שהצטייד באקדח, הגיע לעסק בו עבד המתלונן ולאחר חילופי דברים בינו לבין המתלונן, שלף את אקדחו וירה בירכו השמאלית של המתלונן ירייה אחת. המתלונן נזקק לניתוח ברגלו. הנאשם נתפס על ידי המשטרה כשעל גופו 1.5 גרם קוקאין וכסף מזומן. **בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר**, והשית על הנאשם 30 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על קולת העונש התקבל. **בית המשפט העליון החמיר בעונשו של הנאשם ל-4 שנות מאסר**, והפעיל מאסר מותנה בן 12 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו במצטבר כך שסך הכל הושטו על הנאשם 5 שנות מאסר. נקבע, כי **"העונש שנגזר עליו מקל עמו יתר על המידה, עד**



כדי סטייה מהותית מהענישה הנוהגת."

ת"פ (מחוזי חיפה) 7597-05-20 **מדינת ישראל נ' גרבאן** (19.10.2021) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקה ונשיאת נשק. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלונן מתגוררים שניהם בג'סר א-זרקא ועל רקע סכסוך בין המשפחות, הגיע הנאשם סמוך לבית הורי המתלונן כשהוא מחזיק ונושא אקדח, הבחין במתלונן וירה לעברו מספר יריות. כתוצאה מהירי נפגע המתלונן מקליע ברגלו ונגרמו לו פצע כניסה ויציאה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 4 ל-9 שנות מאסר**, והשית על הנאשם 6 שנות מאסר, לצד עונשים נלווים.

13. מהפסיקה שאוזכרה לעיל, ומגזרי הדין שהגישו התביעה וההגנה במסגרת טיעוניהן לעונש, עולה כי ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם, קיים מנעד רחב ומגוון ביותר של מתחמי ענישה, ועמד על כך גם בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 205/19 **ולדיסלב נ' מדינת ישראל** (7.6.2020) שם נקבע: **"חומרתה הרבה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה... ופגיעתה הקשה בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור וביטחונו, הביאו את המחוקק לקבוע בגינה עונש מאסר ממושך, שני בחומרתו רק לעבירת הרצח. מובן כי נוכח המנעד הרחב של הנסיבות האפשריות לביצוע העבירה, ונסיבותיו האישיות של הנאשם במקרים השונים, קיימת קשת רחבה של מתחמי ענישה שנקבעו בגין עבירה זו..."**.

במיוחד על רקע קיומו של מנעד רחב כאמור - קיימת חשיבות בשקלול מדויק של נתוני המקרה שבפניי כעת, הכולל גם נסיבות שהן ייחודיות, יוצאות דופן ו"חריגות בנוף" עבירות האלימות. הדיסוננס בין האופן בו פעל הנאשם עת ירה במתלונן בקור רוח בפלג גופו העליון מטווח קצר, לבין התנהלותו לאחר הירי, הירתמותו להצלת חייו של המתלונן, תוך הזעקת המשטרה וכוחות ההצלה גם בידיעה שיעצר ויחקר אודות הירי, הוא שהופך את המקרה לייחודי.

על כן, בקביעת המתחם בחנתי את כלל נסיבות המקרה וגזרתי מן המקרים השונים שהוצגו לעיל, את המסקנה המתבקשת תוך ביצוע ההתאמות הנדרשות למקרה הייחודי שפניי.

על יסוד כלל הנתונים אשר פורטו לעיל, ראיתי להעמיד את מתחם העונש ההולם **ברף התחתון על 4 שנות מאסר וברף העליון שלו על 7 שנות מאסר**.

קביעת העונש המתאים לנאשם תעשה בשני שלבים. בשלב הראשון - אבחן את התוצאה העונשית המתקבלת ללא מתן משקל לשיקולי השיקום. בשלב השני - אבחן את השפעת שיקולי השיקום על התוצאה.

קביעת העונש המתאים לנאשם (ללא התחשבות בשיקולי שיקום)

14. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם הענישה, הבאתי בחשבון את מאפייניו האישיים של הנאשם, בין היתר כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן:

ראשית, גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה (25).

שנית, מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו, קיבל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה עליהם. **ניתן להוסיף לכך גם את העובדה כי הנאשם ראה לנכון להפקיד פיצוי כספי מראש לטובת נפגע העבירה על סך 13,000 ₪, מבלי שנדרש לעשות כן**. כלל ידוע הוא כי בהודאת נאשמים טמון רכיב אינהרנטי של הפנמת



הפסול במעשה העברייני, באופן שמצדיק התחשבות מסוימת בקביעת העונש בגדרי מתחם הענישה. זאת ועוד, הודאת נאשמים בביצוע עבירות בשלב מוקדם של ההליך משליכה על המשאבים הציבוריים הנדרשים לבירור הטענות, ויש בה כדי לחסוך זמן ציבורי ניכר.

שלישית, היעדר הרשעות קודמות. העובדה כי מדובר בנאשם נורמטיבי שזו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק מצדיקה התחשבות בגדרו של המתחם.

רביעית, נסיבות חייו המורכבות ויתר נתוניו של הנאשם, כפי שעלו מטיעוני סנגורו ומתסקירי שירות המבחן. סבורני כי דווקא על רקע נסיבות אלה, ניתן להתרשם מיכולתו של הנאשם לקיים אורח חיים נורמטיבי ותקין, לסיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, להתגייס ולשרת שירות צבאי מלא כלוחם ביחידה מובחרת ובהמשך - לשרת במילואים. העובדה כי הנאשם מתמיד בעבודתו וקוצר שבחים גם ממעסיקו הנוכחי שאף קידם אותו לתפקיד ניהולי, גם היא בעלת משקל מסוים במכלול השיקולים.

המסקנה המתחייבת משקלול הנתונים המפורטים לעיל, היא כי בטרם התייחסות לשיקולי השיקום, היה מקום לקבוע את עונשו של הנאשם תוך אימוץ הרף התחתון של מתחם הענישה, ולהטיל עליו עונש של 4 שנות מאסר.

משקלו של הליך השיקום ופוטנציאל השיקום

15. סעיף 40ד(א) לחוק מסמך את בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם מקום בו **"מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**. כמו כן, נקבע לא אחת בפסיקת בית המשפט העליון כי **"ענישה היא לעולם אינדיבידואלית ועליה להיות מותאמת לא רק לחומרת המעשים והצורך להרתיע מפני ביצועם, אלא גם להתחשב בשיקולי השיקום של הנאשם המסוים ובמידת אשמו"** (ראו למשל: ע"פ 5363/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (11.05.2016)).

בענייננו, הנאשם מקיים הליך שיקום פרטני במסגרת שירות המבחן, ומצוי מזה תקופה ארוכה ברשימת המתנה לטיפול קבוצתי. במקביל, הנאשם מצוי בהליך טיפולי פרטני וקבוצתי במסגרת קופת החולים. מכלל הראיות שהוגשו בעניין זה נראה הליכי הטיפול הובילו את הנאשם להכרה בצורך בטיפול ארוך טווח, לתיקון דפוסי התנהגות וחשיבה בעייתיים, אשר כלל לא היה מודע לקיומם.

במבט ראשון, נראה שיש טעם בטיעון התובע לפיו במקרים אחרים ניתן להצביע על הליכי שיקום משמעותיים יותר, לדוגמה כאלה שכוללים עבודה קבוצתית אינטנסיבית או שילוב בקהילה טיפולית סגורה. **יחד עם זאת, בחינה נוספת של כלל הנתונים מלמדת על קיומו של "סיכוי של ממש להשתקם" כלשון הוראת סעיף 40ד(א).**

נצמד במספר תחנות על מנת לבסס את המסקנה:

התחנה הראשונה משתקפת בהתנהלות הנאשם רגעים ספורים לאחר הירי. מדובר בהתנהלות המעידה על חרטתו העמוקה ועל הבנת טעותו. כך, במקום לבחור בהתנהלות עבריינית "רגילה" ולנסות להימלט מאימת הדין, הציב הנאשם בראש מעייניו את חייו של המתלונן בו ירה, העניק לו טיפול ראשוני והזעיק את כוחות המשטרה, בהבנה שהוא עשוי להסתבך. אמנם רכיב זה בא לידי ביטוי בקביעת מתחם הענישה, כנסיבה מנסיבות



ביצוע העבירה, אולם דומני כי ניתן לראותו כתחנה הראשונה וכבסיס להערכת סיכוי השיקום של הנאשם. בהקשר זה, וכאינדיקציה נוספת, ראיתי להפנות להפקדת 13,000 ₪ על ידי הנאשם לטובת פיצוי נפגע העבירה, באופן עצמאי, ועוד טרם נגזר דינו ונקבע רכיב הפיצוי.

התחנה השנייה עוברת דרך השיחות הפרטניות שעובר הנאשם במסגרת שירות המבחן, אשר המליץ, בסופו של יום, להסתפק בענישה שיקומית בדמות מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. אמנם, אינני סבור כי עקרון ההלימה במקרה דנן מאפשר אימוץ עמדת שירות המבחן, אך עדיין יש בעיני משקל להתרשמותו ולהמלצתו.

התחנה השלישית עוברת דרך ההליך הטיפולי שעובר הנאשם במסגרת קופת חולים, שאף הוא נראה ככזה התואם את נתוניו וצרכיו.

התחנה הרביעית עוברת דרך בחינת תפקודו של הנאשם לאחר שחרורו ממעצרו, ובהקשר זה ראיתי להפנות ליכולתו של הנאשם לשמור על רצף תעסוקתי (ואף להתקדם במסגרת העבודה לתפקיד ניהולי) שאף היא אינדיקציה לסיכוי שיקום משופרים, וכן לאסופת המכתבים **נ/1** מהם עולה התרשמותם העמוקה של מעסיקיו בעבר ובהווה מאיכויותיו ואישיותו של הנאשם.

התחנה החמישית קשורה למעטפת האיכותית המקיפה את הנאשם, בדמות בני משפחתו התומכים (אחיו הבכור של הנאשם המשרת בצבא קבע בתפקיד מסווג ואחותו וגיסו המשרתים במשטרת ישראל). לטעמי, יש במעטפת זו, המלווה את הנאשם לכל דיון ובכל תהליך, כדי להעצים את סיכויי להתמיד ולהתקדם בהליכי השיקום ולשמור על אורח חיים נורמטיבי.

המסקנה העולה מהמקובץ היא כי לצד מתן ביטוי לעקרון ההלימה (שהוא חלק מהאינטרס הציבורי) קיים גם היבט חשוב נוסף שאף הוא חלק מהאינטרס הציבורי - היכולת להחזיר נאשמים למוטב ולניהול אורח חיים יצרני ונורמטיבי.

מתן משקל לסיכויי השיקום, בנסיבות המקרה שבפניי, מצדיק סטייה מסוימת ממתחם העונש ההולם, גם אם לטעמי - מעשיו של הנאשם חמורים במידה שאינה מאפשרת להימנע מהשתת עונש מאסר. במובן זה - אין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בהשתת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

סוף דבר

16. על יסוד כלל השיקולים שפורטו לעיל, ראיתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 11.2.2021 ועד יום 25.3.2021.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 4.6.23 בשעה 08:30 במתקן ניצן או במתקן אחר עליו יורה שב"ס בהליך המיון המוקדם, ככל שייערך כזה.

ב. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת



אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלונן בסך 40,000 ₪.

סך של 13,000 ש"ח שהופקדו מבעוד מועד יועברו למתלונן בהתאם לפרטים שיימסרו למזכירות, והיתרה תשולם ב-27 תשלומים חודשיים שווים, החל מיום 1.1.24 ועד לסיום התשלומים. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מלא.

התביעה תדאג לעדכן את המתלונן בדבר זכאותו לפיצוי ובדבר הצורך למסור פרטיו למזכירות בית המשפט.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ט אדר תשפ"ג, 22 מרץ
2023, במעמד הצדדים.
בני שגיא, שופט
סגן נשיא